

[Eva Møller]

ke tabeller, som fortæller meget om, hvad børn gør, og hvad de ønsker, og der var nogle spændende uddrag direkte citeret af, hvad børn siger og tænker, eller i hvert fald hvad de siger, men det er vel også et spejl af, hvad de tænker. Men alligevel sad man tilbage og var en smule skuffet efter at have læst bogen.

Hvis man nu skal efterrationalisere, kan man måske sige, at det kunne man have vidst med det samme, når titlen blev ændret fra at have at gøre med børnekultur til at hedde »Kulturens Børn«, for så er det, ligesom om der pludselig er nogen, der kommer og ejer disse børn – man kunne måske lige så godt have kaldt dem »Samfundets Børn« – og det går igen i en lang række meget negative bemærkninger hele vejen igennem bogen.

Jeg forventede egentlig, at en sociologisk rapport var en objektiv rapport, som ikke kom med negative bemærkninger om alt det, man ikke kunne lide. Men jeg tror – og det fornemmer jeg også efter at have studeret bogens negative bemærkninger og dens tabeller – at man nærmest havde skrevet bogens tekst, hvorefter børnene, der jo ligesom Piet Heins kat »er deres egne«, kom med nogle udsagn, som ikke var helt i overensstemmelse med teksten, og at det er derfor, tabeller og tekst ikke altid stemmer overens.

Vores ordfører i denne sag, fru Annelise Gotfredsen, har været inde på de meget negative bemærkninger om idrætten, som dog trods alt 59 pct. af børnene dyrker i deres fritid. Jeg har hørt, at man slet ikke havde tænkt sig at tage spejderorganisationerne med, men at man, da det nu viste sig, at 18 pct. af børnene gik til det, også måtte have det med. Jeg kan også nævne, at det ikke er lykkedes at få det gjort rigtigt, for det femte af de uniformerede ungdomskorps mangler.

Til trods for at man ikke vidste noget om det, kan man alligevel til slut i afsnittet skrive, at spejderbevægelsen er i tilbagegang, selv om den har søgt at modernisere sig. Hvorfra ved man, at den har søgt at modernisere sig? Hvorfor kommer man med disse negative bemærkninger? En halv side senere siger man om fritidsklubberne, som kun 14 pct. af børnene dyrker, at det er et godt, et positivt, et aktivt tilbud, som alle er glade for. Ja men hvorfor er der så kun 14 pct. i klubberne, 18 pct. til spejdere og 59 pct. til idræt, når disse omtales så positivt?

Endelig vil jeg sige, at det samme gør sig gældende med hensyn til forældreindflydelse. Efter min mening er der ingen dækning for rapportens ord om, at forældrene bare sender deres børn af sted til noget, de mener er fornuftigt, for det er min erfaring, at forældrene til alle børn i den berørte aldersgruppe, 9–12 år, er aktive, medlevende og engagerede, i hvert fald for skal vi sige et sted mellem 50 og 75 pct.s vedkommende. De deltager i arbejdet, fordi de føler, at det er noget, disse børn har behov for, og fordi de ved, at kultur skal skabes i et samarbejde mellem børn og forældre. Også dér synes jeg man er meget negativ.

Man får en fornemmelse af, at det eneste gode, der kan skabes, er kultur fyldt ud af offentlige rammer, og det dårligste er kommercielle fritidstilbud. Det sidste er jeg enig i, men jeg kunne ønske, at man prioriterede den aktive og engagerede fritid, som børn og aktivt engagerede voksne, forældre og ledere, trænere o.lign., skaber ud fra en interesse for børn og uden at få noget som helst for det. Hvis det var blevet beskrevet lige så positivt eller i hvert fald blot neutralt i rapporten, ville den have været en fryd at læse.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Ved afslutningen af denne lange debat er der kun to forhold, jeg gerne vil give en replik til. Det ene vedrører idrætsområdet – og det er til fru Ingerlise Koefoed – hvor jeg først vil besvare det konkrete spørgsmål angående tidspunktet for den idrætspolitiske redegørelse, vi havde stillet i udsigt: den vil blive afgivet inden dette års udgang.

I øvrigt vil jeg sige til fru Ingerlise Koefoed, at jeg er helt i overensstemmelse med de synspunkter, der går ud på, at vi skal støtte det, vi kalder idrætten i bredden, og det vil for mig sige, at alle mennesker uanset alder og uanset behændighed skal have mulighed for at dyrke idræt i det omfang, de har lyst. Alle mennesker må have ret til gode kropoplevelser, hvad enten man er barn, ung, midalderende eller gammel, og der må inden for idræts tilbuddene være plads – rigtig plads – til de mange, der hverken har lyst til eller fysisk talent for at blive eksperter.

En anden bemærkning vedrører den del af hr. Arne Melchior's indlæg, som omhandler